

ג'ון מקיין וברק אובמה: המזרח התיכון וישראל

לימור שמחוני ורוני ברט

תאורטיקנים רבים מעדיפים לנתח התנהלות בין-לאומית באמצעות אילוצים והזדמנויות במערכת הגלובלית או באמצעות אינטרסים מדינתיים קבועים, ולא באמצעות השפעתם האינדיבידואלית של מנהיגים. בלשון עדינה, מדיניות החוץ של ארצות הברית מאז ספטמבר 2001 איננה מאששת גישה זו. קשה להניח שלו נבחר אל גור לנשיאות הייתה ארצות הברית פולשת לעיראק. באופן דומה, מדיניותו של הנשיא הרפובליקני ג'ון מקיין תהיה שונה מאוד ממדיניותו של הנשיא הדמוקרט ברק אובמה.

לימור שמחוני עוזרת מחקר בפרויקט המדיניות האמריקנית במזרח התיכון; רוני ברט חוקר במכון למחקרי ביטחון לאומי

רפובליקנים ודמוקרטים

איראן

לפחות מאז תחילת המאה העשרים אפשר להגדיר בהכללה מחלוקות מפלגתיות בארצות הברית בנוגע למדיניות חוץ כהבדל בין ניצים ליונים, אלא שהזהות "הציפורית" של המפלגות איננה קבועה. בתחילה היו הרפובליקנים אימפריאליסטים והדמוקרטים אנטי-אימפריאליסטים. לאחר מכן היו הרפובליקנים לבדלנים יחסית מול הדמוקרטים הבין-לאומיים יותר ("אינטר-נשנליסטים"). במחצית הראשונה של המלחמה הקרה הציגה המפלגה שבאופוזיציה כמעט תמיד גישה ניצית מזו של הממשל. לאחר מלחמת וייטנאם היו הדמוקרטים ליונים, אולם בשנות התשעים הם, להבדיל מהרפובליקנים, דחפו ליותר התערבויות צבאיות ברחבי העולם. ושוב, מאז 2002, הרפובליקנים נוטים לעמדות ניציות והדמוקרטים – ליוניות.¹ אין סיבה להניח שהיפוכי זהות אלה לא יימשכו גם בעתיד.

כיום נטיות אלה באות לידי ביטוי בשלושה פרמטרים עיקריים. ככלל, רפובליקנים מוכנים לוותר פחות כדי להשיג הסכמה בין-לאומית רב-צדדית (מולטי-טרלית); מעדיפים להימנע מהידברות עם יריבים מרים לפני שהוכיחו הללו במעשים ששינו חלקית את דרכם; ופתוחים יותר לשימוש באמצעי כפייה, ובכללם בכוח צבאי. דמוקרטים נוטים לרב-צדדיות ולא לחד-צדדיות (יוני-טרליות), ולכן מחשיבים יותר ארגונים בין-לאומיים; פתוחים יותר להידברות גם עם יריבים קיצוניים; ומעדיפים "גורים" מ"מקלות". לדוגמה, תשעים אחוזים מהדמוקרטים סבורים שחשוב לקבל תמיכה מהאומות המאוחדות לפני פעולה צבאית; 46 אחוזים בלבד מהרפובליקנים חושבים כך. חשוב לציין שבמחלוקת בסיסית זו אין מדובר בדיכוטומיה אלא לרוב במידתיות, בהבדלי עדיפות ודגשים ובמגוון עמדות לאורך ספקטרום. על כל פנים, גישות בסיסיות אלה באות כמובן לידי ביטוי בעמדות של המועמדים בנוגע לסוגיות העיקריות שעל סדר היום של ארצות הברית במזרח התיכון: עיראק, איראן, והסכסוך הישראלי-פלסטיני.

מילות השיר ששר מקיין במפגש עם אזרחים (דרום קרוליינה, 19 באפריל 2008) – "להפציץ, להפציץ, להפציץ את איראן" – משקפות את אמונתו שאיראן בעלת נשק גרעיני היא סיכון לא קביל.² לדעתו, מדובר במדינה התומכת בטרור, המחבלת במאמצים של ארצות הברית בעיראק באמצעות חימוש ואימון מילציות שיעיות. הוא טען בעבר כי לארצות הברית יש עסק עם "מנהיג רשע ושלטון מסוכן", וכי אם יהיה לאיראן נשק גרעיני, היא תאמין שאינה מוגבלת ביכולתה משום ששום מדינה לא תרצה להתעמת עמה.³ במצב כזה היא תיתפס כאיום על מדינות אחרות במזרח התיכון, ואלה עלולות לפתח שאיפות גרעיניות גם הן. ברוח זו מקיין הוא אחד הסנטורים אשר אחראים להחלטה להגדיר את "משמרות המהפכה", הזרוע הצבאית של המשטר האיראני, כארגון טרור. הוא מתח ביקורת על הכרזותיו של מחמוד אחמדינג'אד בנוגע להשמדת ישראל ולהכחשת השואה, בין השאר כתמיכה לטענתו בדבר הסיכון החמור המגולם באיראן גרעינית. למרות כל זאת, גם מקיין מעדיף פתרון דיפלומטי, מדגיש שימוש בדיפלומטיה "אגרסיבית" ותומך בהטלת סנקציות כלכליות ופוליטיות משמעותיות. אם לא תטיל מועצת הביטחון סנקציות משמעותיות על איראן, הוא – כנשיא – יגייס מדינות מובילות אשר יעשו זאת, ויכוונו גם לדה-לגיטימציה של הממשל האירני. מקיין אינו מזכיר במפורש את החלפת השלטון האיראני, אך מדבר על יצירת דיון פנימי במדינה, אשר יוביל להכרה בכך שהשלטון אינו מייצג את דעת הקהל אלא את שאיפותיה של אליטה קיצונית. הוא אינו פוסל שימוש בכוח צבאי; אדרבה, "יש רק דבר אחד גרוע מפעולה צבאית נגד איראן, והוא איראן בעלת יכולת גרעינית".

דו"ח המודיעין של ארצות הברית מדצמבר 2007, אשר קבע כי איראן ככל הנראה הפסיקה את התכנית להשגת נשק גרעיני בשנת 2003, לא שינה מאוד את תפיסתו של מקיין. לטענתו, טהרן היא עדיין בבחינת

מקיין אינו פוסל שימוש בכוח צבאי; אדרבה, "יש רק דבר אחד גרוע מפעולה צבאית נגד איראן, והוא איראן בעלת יכולת גרעינית"

כמוהן כהודאה בתבוסה. זו תהיה "טעות היסטורית בקנה מידה עצום", אשר תוביל לתוצאות הוות אסון עבור המזרח התיכון: מלחמת אזרחים בעיראק, חיזוק מעמדה של איראן, ערעור האיוון האזורי, חיזוק הטאליבאן ואל-קעידה, ואיום מוגבר על ישראל.⁷ לעומת זאת, ניצחון של ארצות הברית בעיראק משמעותו מדינה מתפקדת (גם אם כדמוקרטיה פגומה), המשתפת פעולה עם ארצות הברית במאבק הארוך נגד הטרור. לאחרונה טען מקיין: "כיום יש הזדמנות לא רק להביא לחירות וליציבות בעיראק [...] אלא אף לעשות אותה בעלת ברית חזקה, יציבה ודמוקרטית נגד הטרור [...] ונגד איראן האגרסיבית והרדיקלית".⁸

תמיכתו של מקיין בהמשך הלחימה ובהגדלת הכוחות האמריקניים בעיראק כמעט חיסלה את סיכוייו להיבחר כמועמד הרפובליקני לנשיאות. מגמה זו התהפכה בקיץ 2007 בעקבות ההצלחה הצבאית של אסטרטגיית התגבור (ה-"surge"). נחישותו בסוגיה זו תרמה גם לתדמיתו כאדם הנאמן לאמונותיו, שאינו "מזגזג" – כפוליטיקאים אחרים – בהתאם לסקרי דעת הקהל. ברוח זו מקיין תוקף את אובמה על תמיכתו ביציאה מעיראק. לטענתו, על ארצות הברית להמשיך להילחם ככל שיידרש ולהשקיע משאבים רבים כדי להגיע להכרעה; ולאחר שתיפסק הלחימה, להשאיר שם כוח צבאי (כמו בדרום קוריאה) "גם מאה שנה". האפשרות של השארת כוחות צבא מצומצמים כעת תסכן לדבריו את החיילים האמריקנים, שכן הם יהיו חשופים להתקפות טרור וימצאו את עצמם בעיצומם של מלחמת אזרחים ורצח עם. במצב כזה תצטרך ארצות הברית ככל הנראה להחזיר את חייליה ולשלם מחיר כבד בחיי אדם. לכן אם ייבחר מקיין לנשיא, צפוי שחיילים אמריקנים יישארו בעיראק עוד זמן רב ומספרם ימשיך להיות גבוה.

אובמה התנגד למלחמה בעיראק מאז תחילתה (עוד לפני שכהן כסנאטור), ואת העובדה הזאת הוא מזכיר כמעט בכל התייחסות למלחמה. הוא

איום בגלל מעורבותה בטרור הבין-לאומי ו"תמיכתה בחמאס ובחזבאללה, ארגוני טרור שמטרתם להשמיד את ישראל".³ עם זאת, הוא מזהה "פחות דחיפות" בסוגיה זו, ומקווה שאולי יתאפשר לקיים מגעים לא פומביים בין המדינות, בלא שארצות הברית תעניק לנשיא אחמדינג'אד הישג תעמולתי ללא תמורה.

אובמה מתון ממקיין, מדגיש את השימוש בדיפלומטיה, ואף מתכנן שיחות ישירות עם איראן (בתחילה – בדרגי ממשל נמוכים). עם זאת, הוא אינו פוסל גם את האופציה הצבאית, אשר תזכה – כך נראה – בתמיכה רחבה יותר אם תאומץ רק לאחר שכבר הוכיחה ארצות הברית כי עשתה כל מאמץ דיפלומטי אפשרי. אובמה מגדיר את איראן "איום אמיתי עבור ארצות הברית וישראל"⁴ ואת ממשלו של אחמדינג'אד – "איום לכולנו".⁵ גם הוא מכיר בהשלכות המסוכנות של נשק גרעיני איראני על יציבות האזור. אובמה יום חוק שמטרתו לסייע למדינות בארצות הברית להמנע מהשקעות בחברות הסוחרות עם איראן. מנגד, הוא לא תמך בהחלטה שקראה להגדיר את משמרות המהפכה האיראניים כארגון טרור משום שראה בכך צעד לוחמני מדי, אשר עלול לספק בסיס לממשל בוש לתקוף את איראן. בכלל, אובמה מבקר לא רק את ממשל בוש אלא גם את מקיין ואת קלינטון על רטוריקה לוחמנית ותוקפנית. בראיונות הוא אינו מוכן להתייחס לאפשרות של כישלון הדיפלומטיה והסנקציות, וטוען כי עד שלא ימוצה מאמץ רציני וישיר יש להימנע מרטוריקה מסלימה של "צחצוח חרבות" ו"דיפלומטיית קאובוי".⁶

עיראק

מקיין תמך ביציאה למלחמה בעיראק ובהמשך המשימה לייצוב המדינה, אף שמתח ביקורת על האסטרטגיה ואמר כי היא חלשה מדי, עד שהוחלט בתחילת 2007 על תגבור הכוחות. לדעתו, יציאה מעיראק כעת, ואפילו הצבת לוח זמנים ליציאה,

מקיין: "כיום יש הזדמנות לא רק להביא לחירות וליציבות בעיראק [...] אלא אף לעשות אותה בעלת ברית חזקה, יציבה ודמוקרטית נגד הטרור [...] ונגד איראן האגרסיבית"

ישראל והפלסטינים

מקיין הוא תומך מסורתי בישראל. הוא סבור שישראל היא "בעלת ברית במאבק נגד קיצונים אסלאמיים", וכן שה"קשר בין ארצות הברית לישראל אינו רק אסטרטגי [...] אלא גם מוסרי".¹³ מקיין הבטיח כי כנשיא יפעל לחיזוק מחויבותה של ארצות הברית לביטחונה של ישראל, וימשיך לספק לה נשק וטכנולוגיה שישמרו את עליונותה הצבאית באזור. חמאס בעיניו הוא ארגון טרור בעל ברית של איראן, אשר עד שלא יכיר בזכות קיומה של ישראל אסור לארצות הברית ולישראל לקיים עמו משא ומתן. לטענתו, שום מדינה ריבונית אינה יכולה להשלים עם התקפות טרור חוזרות ונשנות על שטחה ואזרחיה, ולכן הוא תומך בפעולות שנוקטת ישראל נגד חמאס וארגוני טרור אחרים ברצועת עזה. בעבר אף אמר מקיין שאין לחוץ על ישראל לנהל משא ומתן כל עוד הטרור חי וקיים. הוא מצדד כמובן במשא ומתן עם אבו מאזן, אך מזהיר ששליטתו מוגבלת. בנאום בפני השדולה הפרו-ישראלית אמר: "תמיכתה החד-משמעית של ארצות הברית בישראל [...] היא שתבטיח בצורה הטובה ביותר שלום במזרח התיכון".¹⁴ בקשר להסדר הקבע עם הפלסטינים הכריז מקיין שאינו סבור כי על ישראל לחזור לגבולות 1967.

מקיין מרבה להזכיר את איום איראן על ישראל, ולפיכך עמידתו לצד ישראל אינה מוגבלת לסכסוך הישראלי-הפלסטיני בלבד. גם סוריה וחזבאללה הם לדעתו איום חמור, ויש לפעול לפירוק חזבאללה מנשקו ולהפסקת מעורבותה של סוריה בלבנון. הוא אף מותח ביקורת על "צבא לבנון והכוח הבין-לאומי, שאינם מוכנים או רוצים להתעמת עם חזבאללה".¹⁵

מאז נבחר אובמה לסנאט ופתח במערכת הבחירות לנשיאות בתחילת 2007, גם הוא מביע תמיכה בישראל ובמאבקה בטרור; מגדיר את ישראל "כבעלת הברית החזקה ביותר של ארצות הברית באזור והדמוקרטיה היחידה בו"; מתחייב לביטחונה

טען פעמים רבות: "פלישה וכיבוש מדינה שלא קשורה לפיגוע של ה-11 בספטמבר הן תגובות שגויות לאתגרים הלא קונבנציונליים שאל-קעידה והאסלאם הרדיקלי מציבים".⁹ אובמה סבור שמצבה הביטחוני של ארצות הברית הידרדר מאז 2003 משום שהפלישה והכיבוש של עיראק הובילו לחיזוק הטרור הבין-לאומי, ובכללו אל-קעידה, איראן, חזבאללה, חמאס וטאליבאן. לטענתו, המחיר הכלכלי של המלחמה גבוה מדי, פוגע בכלכלת ארצות הברית, מגדיל את התלות המוניטרית שלה במוקדי הון זרים, ובכך פוגע גם בביטחונה הלאומי.¹⁰ אסטרטגיית ה-"surge", שהחלה ב-2007, אינה מוצלחת; אמנם היא הביאה לירידה במספר הנפגעים והפיגועים, אך היא "אינה פתרון לבעיות בעיראק משום שאינה משיגה את היעדים הפוליטיים אשר למענם תוגבר מספר החיילים".¹¹ אובמה הבטיח שכנשיא יפתח בהוצאה מידית של הכוחות האמריקניים מעיראק, תהליך שיימשך כשנה וחצי. בסיום התהליך יישאר כוח מצומצם, שמטרתו להגן על אמריקנים בעיראק, לאמן כוחות ביטחון עיראקיים ולערוך מבצעים ממוקדים נגד אל-קעידה. את מקצת החיילים שבכוונתו להוציא מעיראק הוא מתכנן לשלוח לאפגניסטן, בהתאם לתפיסתו את סדר העדיפות הנכון במאבק בטרור.

אובמה, אשר טען פעמים רבות שאין למלחמה בעיראק פתרון צבאי, מדגיש את חשיבות השימוש באמצעים דיפלומטיים כדי להשיג יציבות במדינה. הוא סבור שבעזרת זומה אזורית ובין-לאומית אפשר לעזור לעיראקים לסיים את מלחמת האזרחים ולמנוע משבר הומניטרי וסכסוך אזורי. דרך פעולה זו תעזור לארצות הברית לשקם את מעמדה במזרח התיכון, אשר נפגעה ממעורבות במלחמה לא מוצדקת, "שאינה מבוססת על היגיון אלא על פוליטיקה".¹² זומה דיפלומטית כזו תכלול הידברות גם עם איראן וסוריה, ברוח דו"ח בייקר-המילטון.

של הנשיא קלינטון לביטחון לאומי, שלא היה תומך מובהק בישראל; סמנתה פאואר, מומחית לג'נוסייד, הטוענת שאסור לארצות הברית להיות חד-צדדית בתמיכתה בישראל;¹⁹ והגנרל מריל מקפיק, הסבור שהבעיה העיקרית במדיניותה של ארצות הברית במזרח התיכון היא השפעתם המוגזמת של יהודי ארצות הברית.²⁰ אמנם אובמה מרחיק את עצמו מאמירות אלו בטענה מוצדקת ששום מנהיג אינו מסכים תמיד עם כל דעותיהם של יועציו, ברם סביר מאוד להניח כי בתור נשיא יתאימו היועצים והאווירה בממשלו לכל הפחות למיליה הליברלי-שמאלי של המפלגה הדמוקרטית, הקשוב ליכויות הפלסטינים יותר מאשר לצורכי הביטחון של ישראל, כחלק מהשקפה כללית על סדר העדיפות הגלובלי של ארצות הברית.

הערכה כללית

חשוב להאיר, מערכת בחירות מדגישה הבדלים וגם משום כך, את המשותף בין המפלגות ובין המועמדים. כולם מדברים במפורש או במובלע על מדיניות חוץ אשר משלבת אידאליזם ורֵאליזם, ערכים ועֶצמה, ובכלל זה על חובתה של ארצות הברית לתמוך בדמוקרטיה ברחבי העולם. מבחינה זו מעניין לציין כי הן מקיין והן לייק (יועץ בכיר של אובמה) תומכים בהקמת ארגון בין-לאומי שיאחד את המדינות הדמוקרטיות לפעולה כאשר האו"ם נכשל. גם מקיין, הרפובליקני הניצי, מדבר על רב-צדדיות (מולטי-טרלזים); על הצורך להשקיע רבות במאמץ רעיוני-הסברתי כדי להיאבק על "הלבבות והמוחות" ברחבי העולם; ועל הפניית משאבים רבים לפעילות אזרחית-כלכלית-חברתית לצד המאבק בטרור. מנגד, גם אובמה, הדמוקרט "יפה הנפש", תומך בהגדלה עצומה של הצבא; ומזכיר את חובתו של נשיא לפעול בכוח להגנת האינטרס הלאומי של ארצות הברית גם ללא תמיכה בין-לאומית, אם אין בִּרְרָה אחרת. כאמור, אין כאן חלוקה דיכוטומית אלא הבדלים – כמה מהם משמעותיים – של

של ישראל, בין היתר באמצעות שימור עליונותה הצבאית; ורואה בחמאס "ארגון טרור המאמין ומחויב לרעיון של חיסול מדינת ישראל",¹⁶ אשר עד שישנה את עורו לא יהיה שותף לגיטימי למשא ומתן. אובמה תומך כמובן בפתרון של שתי מדינות לשני עמים; "מחויב לעשות כל מאמץ כדי לסייע לישראל להשיג שלום", אך לא יכפה עליה הסדר; ומתנגד למה שקרוי "זכות השיבה".¹⁷

עמדות אלה וכן ההצבעות של אובמה בסנאט מציבות אותו בלב הקונצנזוס הפרו-ישראלי המסורתי בארצות הברית, ברם התבטאויות מעברו מציגות תמונה ורודה פחות מבחינת ישראל. בכל הקשור לסכסוך הישראלי-פלסטיני אובמה מבטא עמדה מאוזנת הבולטת בחריגותה בנוף הפוליטי האמריקני. לאחר כישלון ועידת קמפ דייוויד הוא מתח ביקורת על ממשל קלינטון על תמיכתו הלא מותנית והחד-צדדית בישראל. הוא עשה שימוש בביטוי "מעגל האלימות הישראלי-פלסטיני" במקום הנוסחה המקובלת בקרב תומכי ישראל – "אלימות פלסטינית ותגובה ישראלית".¹⁸ בעבר אמר: "אף אחד לא סובל יותר מהעם הפלסטיני" (לאחר מכן תירץ כי הדברים נאמרו בהקשר של פלסטינים הסובלים מכישלון מנהיגיהם להכיר בישראל), הוא הבטיח ללחוץ על שני הצדדים להשיג התקדמות מעשית בתהליך המדיני, ואמר שממשלו יפנה לישראל להשתתף באחריות לשינוי הסטטוס קוו ויעזור "לישראלים לזהות ולחזק את שותפיהם שבאמת מחויבים לשלום". אובמה הוא המועמד היחיד שלא הביע תמיכה בגדר ההפרדה, שאותה תיאר כ"עוד דוגמה להזנחת הממשל את התהליך המדיני".

סימן מעיד נוסף למדיניותו העתידית של אובמה הוא צוות היועצים שלו, המורכב בעיקר מליברלים מובהקים, המתמקדים בזכויות אדם, בפיתוח גלובלי ובשיתוף פעולה בין-לאומי. בעיני זרם זה, הסכסוך הישראלי-פלסטיני ונוקשותה של ישראל הם הבעיה המרכזית במזרח התיכון (ולא האסלאם הרדיקלי או איראן). עם בכירי הצוות נמנים טוני לייק, יועצו

**הרפובליקנים
מדברים על
איך לנצח
בעיראק, ואילו
הדמוקרטים
מדברים על איך
לצאת משם,
אבל אפילו הם
אינם מתחייבים
להתנתקות
צבאית מוחלטת**

שאיננו נראה לה ומחויב לבלימת הסכנה האיראנית גם באמצעות תקיפה צבאית יעדיפו את מקיין על פני אובמה. לעומת זאת, אלה הסבורים כי ישראל זקוקה לממשל אמריקני אשר יציל אותה מעצמה וכי סכנת הגרעין האיראני איננה מחייבת תקיפה צבאית יעדיפו את אובמה על פני מקיין, ברם הערת אזהרה לנמנים עם קבוצה אחרונה זו. היות שאובמה מרשה לעצמו להביע עמדות מאזנות יחסית כבר במערכת הבחירות, ייתכן מאוד כי לאחר שייבחר תשקף מדיניותו יותר את עמדותיו הביקורתיות המקוריות. בהקשר זה יש לזכור את הבעת התמיכה שקיבל אובמה – לדאבונו – מאחד מדוברי חמאס. הגם שהמועמד הדמוקרטי התנער ממנה וטען שחמאס טועה בהבנת עמדותיו, קל להבין ממה נובעת תמיכה זו. גם חמאס קלט שאובמה קשוב יותר לטענות הפלסטינים ותומך פחות בשימוש בכוח (מצד ארצות הברית או ישראל).

עתידו של הסכסוך הישראלי-פלסטיני תלוי במה שיקרה בין הצדדים יותר מאשר במידת מעורבותו של ממשל אמריקני כזה או אחר או באופיו. לעומת זאת, המשך נוכחותו של צבא ארצות הברית בעיראק תלוי כמעט לחלוטין בממשל האמריקני הבא. גם אופי התמודדותה של ארצות הברית עם הסכנה האיראנית, דיפלומטיה אפקטיבית יותר או מימושה של אופציה צבאית, תלוי בעיקר בושינגטון. החלטה על הסגת הצבא האמריקני היא החלטה אישית של הנשיא; הצלחתו של בוש לעמוד מול לחצי הרוב הדמוקרטי בקונגרס מוכיחה זאת. גם על תקיפה אווירית של איראן, להבדיל מפלישה יבשתית, נשיא יכול להחליט לבדו. נראה כי מעולם לא היה עתידו של המזרח התיכון תלוי במידה כה רבה בזוהו של נשיא ארצות הברית.

הערות

- 1 CNN, April 19, 2007. <http://edition.cnn.com/POLITICS/blogs/politicalticker/2007/04/mccain-sings-bomb-bomb-iran.html>
- 2 John McCain Addresses the Christians United for

דגשים וקצב ותמהיל. הסוגיה האיראנית משקפת היטב את הדומה ואת השונה בין המפלגות. גם הרפובליקנים מעדיפים דיפלומטיה, וגם הדמוקרטים אינם שוללים שימוש בכוח כאופציה אחרונה. ההבדל המידי ביניהם הוא בנוגע להידברות ישירה עם או בלי תנאים מוקדמים (השעייתה של תכנית הגרעין), ומשתמע מן הטון גם הבדל בנוגע לסבלנות אשר תופן לפני פנייה לאופציה הצבאית. בתשובה לשאלה אם בממשלם לא תשיג איראן נשק גרעיני, אובמה עונה: "אעשה כמיטב יכולתי" או "אני מתחייב לכל מאמץ"; מקיין עונה פשוט בחיוב.

בנוגע לעיראק יש הבדל חד וברור בין שתי המפלגות. יותר משישים אחוזים מהרפובליקנים סבורים כי על הצבא האמריקני להישאר בעיראק עד שתיוצב המדינה; עשרה אחוזים בלבד מהדמוקרטים מסכימים אִתם. הרפובליקנים מדברים על איך לנצח בעיראק, ואילו הדמוקרטים מדברים על איך לצאת משם, אבל אפילו הם אינם מתחייבים להתנתקות צבאית מוחלטת. הנשיא מקיין ישאיר את צבא ארצות הברית בעיראק עד שתושג הצלחה, אם יאפשרו זאת התנאים בשטח ובקונגרס, הצפוי להישאר בשליטת הדמוקרטים. הנשיא אובמה יפתח בִּיְזָמָה דיפלומטית שתכלול גם את איראן וסוריה, ויתחיל מיד בהוצאת כוחות מדורגת.

גם בנוגע לסכסוך הישראלי-פלסטיני צפוי הבדל בין שני המועמדים. מקיין ימשיך בקו שהתווה בוש, ככל הנראה ללא הפך הדתי, הפך הרגשי והפך האישי, אשר עשו את תמיכתו בישראל ובעמדותיה כה מובהקת, אולי מזווית אמריקנית – מוגזמת. אובמה לעומת זאת יביא אותו יותר תחושת דחיפות לתהליך המדיני ופחות סבלנות כלפי מה שנתפס כ"גרירת רגליים" של ישראל במימוש התחייבויותיה על פי מפת הדרכים (הסרה של מחסומים רבים, פינוי היאחזויות, הקפאת התנחלויות). מי טוב לישראל? תלוי בעיני המתבונן. אלה הסבורים כי טובת המדינה מחייבת ממשל אמריקני אשר איננו דוחק בישראל לכיוון

- foreign_policy_speech.html?breadcrumb=%2Fcam
paign2008%2Fspeeches
Jerusalem Post, May 24, 2007. http://cgis.jpost.com/Blogs/presidblog/entry/israel_us_ties 13
McCain
addresses Christians United for Israel, July 17, 2007.
http://www.cfr.org/publication/14787/mccains_speech_to_the_christians_united_for_israel.html
Jewish Press, May 17, 2006. http://www.jewishpress.com/displayContent_new.cfm?mode=a§ionid=1&contentid=17926&contentName=%3C%3EJewish%20Press%20Exclusive%20-%20%3C%3E%20McCain:%20 14
McCain addresses Christians United for Israel, July 17, 2007. http://www.cfr.org/publication/14787/mccains_speech_to_the_christians_united_for_israel.html 15
Guardian Unlimited, March 5, 2007. http://commentisfree.guardian.co.uk/ali_abunimah_/2007/03/how_barack_obama_learned_to_lo.html 16
The New York Sun, March 21, 2007. <http://www.nysun.com/article/50846>
ידיעות אחרונות, המוסף 7 ימים, 29 בפברואר 2008, 17
עמ' 32.
Foreign Policy in Focus, January 11, 2008. <http://www.commondreams.org/archive/2008/01/11/6312/> 18
פאואר התפטרות בפברואר 2008 לאחר שכינתה את קלינטון "מפלצת". 19
The Oregonian, March 27, 2003. <http://www.oregonlive.com/special/iraq/index.ssf?special/iraq/0327mcpeak.html> 20
Israel, July 18, 2008 <http://www.johnmccain.com/informing/news/Speeches/df96a751-be4f-4275-8d28-2c38ad036983.htm> 3
Concord Monitor, December 8, 2007. <http://www.cmonitor.com/apps/pbcs.dll/article?AID=/20071208/FRONTPAGE/712080385> 3
New York Times, March 14, 2007. <http://www.nytimes.com/2007/03/14/us/14aipac.html?ref=politics&pagewanted=all> 4
Remarks by Senator Barack Obama, AIPAC Policy Forum, March 2, 2007. http://obama.senate.gov/speech/070302-aipac_policy_fo 5
לדוגמה, ריאיון ב-*New York Times*, 1 בנובמבר 2007 <http://www.nytimes.com/2007/11/01/us/politics/02obama-transcript.html> 6
New York Times, August 21 2007, <http://www.nytimes.com/2007/08/21/us/politics/21vets.html?ref=politics> 7
Remarks By John McCain To The Members Of The Veterans Of Foreign Wars (VFW), April 7, 2008. <http://www.johnmccain.com/Informing/News/Speeches/3d837545-5ac8-4124-929c-33c3f0ee9fe5.htm> 8
Remarks of Senator Barack Obama: Foreign Policy Forum. http://www.barackobama.com/2007/12/18/remarks_of_senator_barack_obam_37.php 9
Remarks of Senator Barack Obama: The Cost of War. http://www.barackobama.com/2008/03/20/remarks_for_senator_barack_oba_2.php 10
Ibid. 11
Council on Foreign Relations, October 2, 2007. http://www.cfr.org/publication/14356/barack_obamas_ 12